

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2953/2020
17.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милан и Владимир Милић, адвокати из ..., против туженог Дома здравља „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Вера Стојановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1505/20 од 27.07.2020. године, на седници одржаној 17.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1505/20 од 27.07.2020. године.

Образложење

Основни суд у Врбасу, пресудом П1 477/2019 од 18.02.2020. године, одбио је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде за стручно утврђивање времена и узрока смрти лица умрлих изван здравствене установе и издавање потврде о смрти за период од 01.01.2016. године, до 30.11.2019. године, одређене новчане месечне износе, са законском затезном каматом и да накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана под претњом извршења (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове поступка у износу од 26.930,00 динара, у року од осам дана под претњом извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 1505/20 од 27.07.2020. године, усвојио је жалбу тужиоца и преиначио пресуду Основног суда у Врбасу П1 477/19 од 18.02.2020. године, тако што је обавезао туженог да исплати тужиоцу на име накнаде за стручно утврђивање времена и узрока смрти лица умрлих изван здравствене установе и издавање потврде о смрти за период од 01.01.2016. године до 30.11.2019. године, одређене новчане месечне износе, са законском затезном каматом, у року од осам дана под претњом

извршења (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове првостепеног поступка у износу од 60.246,37 динара, са затезном каматом од извршности до исплате, у року од осам дана под претњом извршења (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове другостепеног поступка у износу од 36.770,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате, у року од осам дана под претњом извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. а у вези члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, Одлуком Скупштине општине Врбас од 24.06.2011. године, о одређивању доктора медицине за стручно утврђивање времена и узрока смрти лица умрлих изван здравствене установе и издавање потврда о смрти, за ову делатност, одређени су доктори медицине туженог и да се средства обезбеђују у буџету Општине Врбас, као и да висину одређује председник општине. Закључком председника општине Врбас од 15.06.2007. године, је утврђено да се износ појединачне месечне накнаде за преглед умрлих лица и стручно утврђивање времена и узрока смрти за лица умрла ван здравствене установе, почев од јуна 2007. године, утврђују у висини половине дневнице према последњем објављеном податку у односу на дан фактурисања. Одређено је да ће се средства уплаћивати здравственом центру месечно на основу фактуре и списка лекара који су утврдили мртвозорство и броја излазака. Тужилац је запослен код туженог, као лекар специјалиста ... и као доктор медицине је вршио и стручно утврђивање времена и узрока смрти лица умрлих изван здравствене установе, која се делатност у пракси назива мртвозорство. Тужени је водио евиденцију о извршеним изласцима на терен за утврђивање умрлих ван здравствене установе, где је евидентиран број излазака на терен сваког лекара и на основу ове евиденције достављао Општини Врбас фактуре по којима иста врши уплате на рачун дома здравља, а затим дом здравља врши исплате лекарима. Суд је на основу вештачења утврдио да је у спорном периоду тужилац обавио укупно 83 мртвозорства за која му је требала бити исплаћена накнада у укупном износу од 129.272,18 динара и да затезна камата обрачуната од доспелости сваког месечног износа до 31.01.2020. године, износи 27.727,24 динара (тужба је поднета 10.04.2019. године).

Првостепени суд је закључио да, вођење евиденције о изласцима на лице места, прихватање уплата од стране Општине по том основу и затим исплата износа које Општина уплаћује лекарима по том основу искључиво је добра воља туженог, јер те

обавезе нису прописане било којим прописом туженог. Затим, да се не ради о пословима који су предвиђени уговором о раду, односно не ради се о пословима из радног односа, већ се ради о пословима ван радног односа, због чега тужени као послодавац није дужан да исплаћује накнаду за те послове, већ је накнаду дужна да исплаћује Општина сходно одредби члана 13. став 2. и 219. Закона о здравственој заштити.

Међутим, другостепени суд је закључио да, то што се средства за ову врсту делатности обезбеђују из буџета Општине Врбас не утиче на пасивну легитимацију туженог, будући да је закључком од 15.06.2007. године одређено да за ову врсту посла Општина Врбас врши уплату накнаде здравственом центру, односно туженом на основу фактуре и списка лекара који су утврдили мртвозорство и број излазака, због чега тужилац није тај који је у обавези да фактурише своје услуге и коме Општина Врбас уплаћује средства за ову врсту услуге, већ је то тужени као послодавац тужиоца. Затим, да тужилац нема могућност директног обраћања општини ради исплате доспелих дуговања, већ туженом који је и дужан да му врши исплату истих и за те потребе обезбеди неопходна средства од општине.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овога суда, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца, ради исплате накнаде за стручно утврђивање времена и узрока смрти лица умрлих изван здравствене установе и издавање потврде о смрти за период од 01.01.2016. године до 30.11.2019. године, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 13. став 2. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, бр.107/05...113/17), је прописано да, Општина, односно град обезбеђује рад мртвозорске службе на својој територији. Одредбом члана 219. став 1. овог закона је прописано да, за свако умрло лице утврђује се време и узрок смрти на основу непосредног прегледа умрлог лица. Одредбом става 2. истог члана, да утврђивање времена и узрока смрти може вршити само доктор медицине. Одредбом става 3. истог члана, да, надлежни орган општине, односно града одређује доктора медицине за стручно утврђивање времена и узрока смрти умрлих изван здравствене установе и издавање потврде о смрти. Одредбом става 5. овог члана, да, средства за преглед умрлих лица и стручно утврђивање времена и узрока смрти за лица умрла ван здравствене установе обезбеђују се из буџета општине односно града (сличне одредбе садржане су и у члану 13. и 203. важећег Закона о здравственој заштити „Службени гласник РС“, број 25/109).

Према томе, како су послови стручног утврђивања времена и узрока смрти умрлих изван здравствене установе на територији Општине Врбас и издавање потврде о смрти, одлуком Скупштине општине Врбас поверени докторима медицине туженог и иста одлука донета на основу одредби члана 219. став 4. и 6. Закона о здравственој заштити, и да је тужени водио евиденцију о извршеним изласцима на терен за утврђивање умрлих ван здравствене установе, где је евидентиран број излазака на терен сваког лекара и на основу те евиденције достављао Општини Врбас фактуре по којима иста врши уплату на рачун

туженог, то је тужени пасивно легитимисан и у обавези да тужиоцу за наведене послове обављене ван дома здравља исплати утврђену накнаду.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија туженог и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овога суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић